

## Arrest

nr. 122 964 van 24 april 2014  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 augustus 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 6 oktober 2006 toe op Belgisch grondgebied en diende op 9 oktober 2006 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 7 november 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 februari 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad van State verworpen (RvS 2 oktober 2008, nr. X)

1.4. Op 31 mei 2007 dienden verzoeker en zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 8 april 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.4 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk.

1.6. Op 3 november 2008 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Verzoeker diende op 25 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaarde de in punt 1.6 vermelde aanvraag ontvankelijk op 25 februari 2009.

1.9. Op 14 september 2010 werd de in punt 1.6 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.10. Op 21 december 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.7 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 28 december 2010 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.12. Op 19 januari 2011 dienden verzoeker en zijn gezin een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.13. Op 10 maart 2011 werd de in punt 1.12 vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

1.14. Verzoeker diende op 1 september 2011 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.15. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 november 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.14 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.16. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 november 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.17. Verzoeker werd op 25 januari 2012 naar Armenië gerepatrieerd.

1.18. Verzoeker diende op 7 januari 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter).

1.19. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 1 juli 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 29 juli 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.01.2013 werd ingediend door:*

*Naam: M.(...) Voorna(a)m(en): K.(...) Nationaliteit: Armeense Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: A.(...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.*

*§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;*

*Betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Immers, bij een aanvraag in functie van een Belgische onderdaan, dient deze aan te tonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.' Echter, uit de voorgelegde bewijzen ter staving van de bestaansmiddelen worden loonbrieven voorgelegd waaruit blijkt dat het inkomen voor de maanden december 2012, januari 2013 en februari 2013 gemiddeld ongeveer 577 euro netto bedraagt. Dit is onvoldoende om een bijkomende persoon ten laste te kunnen nemen. Immers, de armoederisicogrens in België voor een alleenstaande bedraagt 1000 euro netto per maand. Gezien de referentiepersoon voor zichzelf reeds ver onder deze grens zit, is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit blijkt reeds het geval te zijn. In combinatie hiermee ontvangt de referentiepersoon immers een leefloon van het OCMW. Deze inkomsten worden echter niet in rekening gebracht overeenkomstig artikel 40ter§1, 3e lid 2°.*

*Ter staving van het karakter ten laste in het verleden worden enkel verklaringen aangebracht van personen die beweren op reis geld te hebben overhandigd aan betrokkene afkomstig van de referentiepersoon. Echter, deze beweringen worden niet gestaafd door enige andere bewijzen en kunnen niet getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Bijgevolg zijn ze onvoldoende bewijs van het karakter ten laste.*

*Bijgevolg heeft betrokkene op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."*

## **2. Onderzoek van het beroep**

**2.1.** In een eerste middel voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan en de schending van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn).

Daarnaast voert verzoeker in beide middelen de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

### **"1.1**

*Dat volgens verweerder verzoeker geenszins op een afdoende manier heeft aangetoond over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" te beschikken.*

*Volgens verweerder beschikt verzoekers moeder over onvoldoende inkomsten om een minimum aan waardigheid zowel voor haarzelf als voor verzoeker te garanderen.*

### **1.2**

*Dat verweerder evenwel enkel rekening houdt met de door verzoeker neergelegde loonbrieven waaruit blijkt dat verzoekers moeder slechts in een deeltijdse arbeidsregeling tewerkgesteld is.*

*Dat verweerder echter nalaat rekening te houden met het feit dat verzoekers moeder naast de inkomsten uit tewerkstelling tevens over een werkloosheidsuitkering beschikt (cf. stuk 2).*

*Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoekers moeder.*

*Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, verzoeker opnieuw uit te nodigen alsnog bijkomende bewijsstukken, die aantonen dat zijn moeder, Belg, over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" beschikt, neer te leggen.*

*Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de hoorplicht, zorgvuldigheds- en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken aangaande de inkomsten van zijn moeder anno 2012-2013 neer te leggen.*

*Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.*

*Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek uit te voeren en verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen.*

### **1.3**

*Dat evenwel krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.*

*Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd.*

*De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.*

*Dat verzoeker opnieuw opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn moeder, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden (en aangaande hun volledige inkomsten) neer te leggen.*

*Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor het huishouden van zijn moeder neerte leggen.*

*Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekers moeder niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.*

*Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.*

*Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.*

### **I. 4**

*Dat tenslotte volgens verweerder verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn moeder.*

*Volgens verweerder zijn de door verzoeker neergelegde verklaringen onvoldoende.*

*Opnieuw dient te worden vastgesteld dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, verzoeker opnieuw uit te nodigen alsnog bijkomende bewijsstukken, die aantonen dat hij in het verleden ten laste was van zijn moeder, Belg, neer te leggen.*

*Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de hoorplicht, zorgvuldigheds- en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten verzoeker uit te nodigen bewijsstukken aangaande de tenlasteneming van verzoeker door zijn moeder in het verleden neer te leggen.*

*Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.*

*Dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek uit te voeren en verzoeker uit te nodigen bijkomende bewijsstukken neer te leggen."*

### **"3.1**

*Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aarden de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.*

*Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.*

*Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!*

*Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.*

*Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheids-principe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.*

*Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoekers verblijf in België, met zijn wettelijke samenwoning, met zijn inspanningen om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren,... (cf. stuk 3).*

*Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd."*

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een "verklaring van arbeid in een deeltijdse arbeidsregeling" van februari 2013 toe.

2.2. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat verzoeker de schending van de rechten van verdediging niet op dienstige wijze kan aanvoeren tegen een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris die van administratieve en niet van jurisdictionele aard is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827), zodat geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat.

2.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestuurde tegen wie een ernstige maatregel wordt overwogen die van aard is zijn belangen zwaar aan te tasten en die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag, vooraf in de gelegenheid wordt gesteld om op nuttige wijze zijn standpunt ter zake te doen kennen. Om zich op de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur te kunnen beroepen, moet blijken dat de overheid een beslissing nam die gesteund is op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Dit is te dezen niet het geval (RvS 1 juni 2011, nr. 213.628).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als juridische grondslag. Deze bepaling stelt het volgende:

*"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."*

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing de tekst geciteerd van artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet:

*"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*(...)*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde*

*geregistreeerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

Hierbij wordt in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet het volgende gespecificeerd:

*“(…)*

*Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :*

*- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

*1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;*

*2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;*

*3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.*

*(…)”*

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 januari 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, waarbij hem werd gevraagd om binnen de drie maanden, en ten laatste op 7 april 2013, volgende documenten over te maken: *“bewijs dat hij/zij ten laste is van de referentiepersoon: attest van onvermogen uit het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden (6 maanden), bewijs van inkomen referentiepersoon (laatste 3 maanden) en attest dat hij/zij niet ten laste is van het OCMW, ziektekostenverzekering voor Belg en familie, attest behoorlijke huisvesting: geregistreerd huurcontract of eigendomsakte”*. Verzoeker legde volgende documenten neer: een geregistreeerde huurovereenkomst, een attest van het ziekenfonds, een bewijs van 9 november 2012 dat verzoeker in het dorp Ararat geen eigendom en andere bezittingen heeft, schriftelijke verklaringen van N. S., E. M. en T.G. dat zij in Armenië een bedrag hadden overhandigd aan verzoeker, loonfiches van december 2012, van januari 2013 en van februari 2013, een verklaring van arbeid in een deeltijds arbeidsregeling, vergezeld van een bewijs van tijdelijke werkloosheid, een attest van toekenning leefloon voor de periode 30 juli 2012 tot 30 juni 2013 en een verklaring ‘niet steunverlening’ van 3 april 2013.

2.9. Op grond van de neergelegde documenten stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat de referentiepersoon niet voldeed aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aangezien *“uit de voorgelegde bewijzen ter staving van de bestaansmiddelen (...) blijkt dat het inkomen voor de maanden december 2012, januari 2013 en februari 2013 gemiddeld ongeveer 577 euro netto bedraagt. Dit is onvoldoende om een bijkomende persoon ten laste te kunnen nemen. Immers, de armoederisicogrens in België voor een alleenstaande bedraagt 1000 euro netto per maand. Gezien de referentiepersoon voor zichzelf reeds ver onder deze grens zit, is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel. Dit blijkt reeds het geval te zijn. In combinatie hiermee ontvangt de referentiepersoon immers een leefloon van het OCMW. Deze inkomsten worden echter niet in rekening gebracht overeenkomstig artikel 40ter§1, 3e lid 2°.”* Bovendien stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat verzoeker niet op afdoende wijze had aange-toond dat hij een bloedverwant in neerdalende lijn was die ten laste was van de referentiepersoon aangezien *“enkel verklaringen (werden) aangebracht van personen die beweren op reis geld te hebben overhandigd aan betrokkene afkomstig van de referentiepersoon. Echter, deze beweringen worden niet gestaafd door enige andere bewijzen en kunnen niet getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.”* Aangezien de wettelijke voorwaarden niet werden vervuld, weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Tevens stelde de gemachtigde van de staatssecretaris vast dat het legaal verblijf van verzoeker was verstreken waardoor hij hem een bevel diende te geven om het grondgebied te verlaten conform artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.10. Volgens verzoeker werd geen rekening gehouden met het feit dat zijn moeder tevens beschikt over een werkloosheidsuitkering. De Raad merkt echter op dat uit de neergelegde verklaringen van arbeid in een deeltijds arbeidsregeling en bewijzen van tijdelijke werkloosheid van december 2012 tot februari 2013 niet kan worden afgeleid dat verzoekers moeder een werkloosheidsuitkering zou hebben

ontvangen. De “*verklaring van arbeid in een deeltijdse arbeidsregeling*” van februari 2013 die verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 2), werd reeds in april 2013 aan het bestuur overgemaakt en bevat zoals gezegd geen gegevens over een eventueel toegekende werkloosheidsuitkering. Aangezien verzoeker naast 3 loonfiches enkel informatie aanleverde over het toegekende leefloon, dat krachtens artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet niet in aanmerking kan worden genomen, kon de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig concluderen dat het inkomen beperkt was tot het bedrag dat op de loonfiches was vermeld en dat manifest ontoereikend is.

2.11. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat hij uitgenodigd zou moeten worden om bijkomende bewijsstukken neer te leggen met betrekking tot de inkomsten van zijn moeder. Zoals hierboven weergegeven (zie punt 2.9), werd verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 7 januari 2013 uitdrukkelijk verzocht om ten laatste op 7 april 2013 bewijzen van het inkomen van de referentiepersoon neer te leggen. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt bezwaarlijk een onzorgvuldigheid worden verweten. Bovendien blijft verzoeker in gebreke om te verduidelijken over welke bijkomende inkomsten zijn moeder zou beschikken die zouden nopen tot een andere beoordeling van de toereikendheid, de stabiliteit en de regelmatigheid ervan.

2.12. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”*

Uit het hierboven geciteerde wetsartikel blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel moet overgaan tot een behoefteanalyse wanneer gebleken is dat de referentiepersoon niet voldoet aan de voorwaarde van de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, doch niet ten laste valt van de openbare overheden. In casu was echter gebleken dat de referentiepersoon reeds ten laste viel van de openbare overheden, waardoor een behoefteanalyse niet vereist is. Verzoeker is van mening dat hij had moeten worden uitgenodigd om de maandelijkse uitgaven voor het huishouden van zijn moeder neer te leggen, maar hij verheldert niet welke elementen hij had kunnen aanbrengen om aan te tonen dat de bestaansmiddelen waarover zij beschikken volstaan om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de beslissing eveneens wordt gesteld dat verzoeker niet had aangetoond dat hij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Aangezien uit de stukken blijkt dat de referentiepersoon in 2012 een leefloon genoot en dus ten laste viel van de openbare overheden, kon verzoeker onmogelijk voorhouden ten laste te zijn van deze referentiepersoon. Zoals hieronder zal blijken, slaagt verzoeker er niet in deze pertinente overweging uit de bestreden beslissing, die op zichzelf reeds volstaat om het recht op verblijf te weigeren, aan het wankelen te brengen. Bijgevolg kon verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden in geen enkel geval worden erkend.

2.13. Volgens verzoeker zou de verwerende partij hem moeten uitnodigen om bijkomende stukken neer te leggen om aan te tonen dat hij in het verleden ten laste was van zijn Belgische moeder. Wederom stipt de Raad aan dat bij de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie duidelijk werd gevraagd om volgende documenten over te maken: *“bewijs dat hij/zij ten laste is van de referentiepersoon: attest van onvermogen uit het land van herkomst, bewijzen van financiële steun in het verleden (6 maanden)”*. Geen enkel van de door verzoeker geschonden geachte beginselen schrijft voor dat verzoeker opnieuw zou moeten worden uitgenodigd om bijkomende stukken neer te leggen. Verzoeker blijft trouwens wederom in gebreke om te verduidelijken welke bijkomende informatie hij in dit verband zou kunnen aanreiken, waardoor hij geen belang heeft bij zijn kritiek. In elk geval ging de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van de door verzoeker neergelegde schriftelijke verklaringen van N. S., E. M. en T.G., die beweren geld aan verzoeker te hebben overhandigd, te besluiten dat de *“feitelijkheid en waarachtigheid”* ervan niet kan worden getoetst waardoor verzoeker niet heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon.

2.14. Voor zover verzoeker zich in zijn derde middel beroept op de schending van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, merkt de Raad op dat uit de definities uit artikel 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn blijkt dat deze betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Conform artikel 3, derde lid van de Gezinsherenigingsrichtlijn is deze niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie en a fortiori niet op verzoeker die zijn recht op verblijf als familielid in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan erkend wenst te zien. Voor zover verzoeker zich in zijn derde middel beroept op artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, mist het middel juridische grondslag.

2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, noch van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De hoorplicht noch de rechten van verdediging werden geschonden en er is geen sprake van een kennelijke beoordelingsfout.

Het eerste en het derde middel zijn ongegrond.

2.16. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

*“Dat verzoeker samen met zijn moeder een hecht gezin vormt.*

*Dat verzoeker, gescheiden van zijn moeder, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Armenië.*

*Dat, algevolg van het verzoekers betekende beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker België dient te verlaten en van zijn moeder, met wie hij een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.*

*Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel<sup>1</sup>.*

*Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.*

*Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.*

*In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoeker gepleegde inbreuken.*

2.2

*Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven en gezin heeft opgebouwd, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.”*

2.17. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*



*wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

2.18. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Er moet in dit verband sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn Belgische familielid of met een vreemdeling met een legaal verblijf in België.

2.19. In casu gaat het om een beweerd gezinsleven tussen een meerderjarige Armeense man en diens Belgische moeder. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat een gezinsleven in dergelijk geval niet wordt verondersteld, waardoor bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist zijn die anders zijn dan de gewone affectieve banden en afstammingsbanden om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen (*“The Court also reiterates the principle that relationships between parents and adult children do not fall within the protective scope of Article 8 unless additional factors of dependence, other than normal emotional ties, are shown to exist”* in EHRM 13 december 2007, Emonet and Others, n°39051/03, §35). Aangezien verzoeker zijn bewering dat hij met zijn moeder een hecht gezin vormt geenszins concreet maakt, hij niet kan bogen op een lange periode van samenwonen met zijn moeder gezien zijn tussengekomen repatriëring naar Armenië en er, zoals in de bestreden beslissing werd vastgesteld, geen enkel objectief element is dat toelaat om de band van (financiële) afhankelijkheid vast te stellen, is er te dezen geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat niet verder dient te worden onderzocht of er sprake is van een inmenging in dit gezinsleven.

2.20. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het daarin vervatte proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN